

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Multipliquem la caritat

El passat divendres 1 de maig vam celebrar la festa de Sant Josep Obrer, festa instituïda pel papa Pius XII. L'artesa sant Josep, va tirar endavant la Sagrada Família amb molt esforç i sense perdre la confiança en Déu, malgrat les estretors que va haver d'afrontar. Va viure lliurat a la seva família i a la seva professió, que va exercir amb responsabilitat i perseverança.

En aquest quart diumenge de Pasqua, voldria tenir un record per a totes les famílies que estan confinades a causa de la pandèmia. Prego per tots el pares i mares que aquests dies tracten de conciliar les seves ocupacions laborals amb la cura dels seus fills. Alguns ho fan reclosos a casa, gràcies al teletreball.

Però avui voldria dirigir una mirada molt particular cap a moltes altres llars en què el problema no és només la conciliació familiar, sinó com sobreviure a la situació d'angoixa i de neguit provocada per la pèrdua de la feina durant aquesta pandèmia. I aquesta angoixa encara s'accentua més quan la situació d'atur no és nova sinó anterior a la paràlisi econòmica actual. A aquestes famílies més vulnerables, que pateixen severament les conseqüències econòmiques produïdes per aquesta crisi sanitària, els cristians i tota la societat

no les podem deixar soles. Sempre comptaran amb la nostra pregària i el nostre suport humà i econòmic.

Càritas ens alertava fa uns dies que les demandes d'ajuda que rep l'entitat a Catalunya s'havien multiplicat per tres. Lluny de minvar, s'estima que

aquesta demanda anirà creixent. Per això, aquesta entitat social de l'Església ha iniciat una campanya que pretén «multiplicar per tres» les donacions que rep.

Moltes més famílies necessiten avui la nostra ajuda. «¿Serem capaços

d'actuar responsablement davant de la fam que pateixen tantes persones, sabent que hi ha aliments per a tothom?» Així ens interpel·lava el papa Francesc en un article publicat recentment, i afegia: «¿Estarem disposats a canviar els estils de vida que sumeixen tantes persones en la pobresa, promovent i animant-nos a portar una vida més austera i humana que possibiliti un repartiment equitatiu dels recursos?» (*Vida Nueva*. 18-24 d'abril 2020).

En aquest context, des de la Conferència Episcopal Espanyola, se'ns convida, a preveres i bisbes, a donar una part del nostre sou a institucions com Càritas, Mans Unides i moltes altres entitats de l'Església o civils, que estan treballant i treballaran molt activament per complementar l'acció de les administracions públiques.

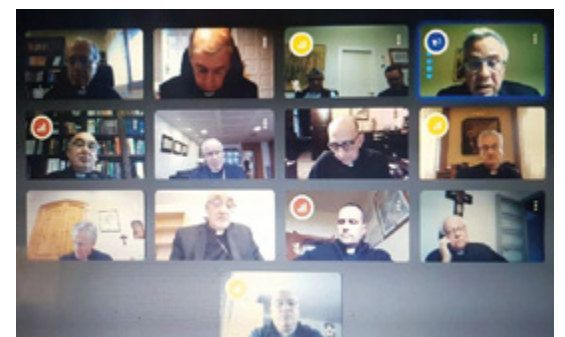
Benvolguts germans i germanes, Déu mai abandona el seu poble, és sempre al seu costat, especialment quan el dolor es fa més present. Però és molt important tenir en compte que Déu es fa també present a través de cada un de nosaltres. Siguem generosos i col·laborem amb el nostre temps i els nostres diners a sostenir la tasca de l'Església en l'atenció a tantes persones en risc de pobresa material i espiritual.

ACTUALITAT

Trobada telemàtica dels bisbes de la CET

El dimarts 21 d'abril, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense es van reunir telemàticament. Entre d'altres temes, van reflexionar sobre la pandèmia que ha provocat la Covid-19 arreu del món, i de manera significativa en les repercussions a les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Units al missatge constant que el papa Francesc fa arribar a tot el món des de Roma, recorden que «Ens trobem en la mateixa barca, fràgils i desorientats, però alhora importants i necessaris, tots cridats a remar junts, necessitant reconfortar-nos mútuament». Els bisbes van tractar diverses qües-

tions de la vida eclesial de les diòcesis. En aquest sentit, van decidir traslladar els actes per commemorar el 25 aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995 als dies 23 de gener i 9 de març de 2021, així com ajornar altres trobades pastorals que estaven projectades per als mesos de maig i juny. Els bisbes demanen mantenir i intensificar la pregària al bon Déu perquè, per intercessió dels patrons de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat i el màrtir Sant Jordi, ens alliberi d'aquesta pandèmia i ens enforteixi en la fe i en la caritat.

ENTREVISTA

Aprender a aturar-se

ROSARIO DEL CASTILLO

La Rosario del Castillo va estudiar gastronomia a Puebla (Mèxic). El 2009 va crear una empresa de càtering, que l'any passat va haver de tancar temporalment. «Vaig passar un any molt dur, i necessitava un temps de discerniment», assegura. Arran d'una malaltia autoimmunitària difícil de diagnosticar, la Rosario va entrar en contacte amb una fundació, que la va tractar amb èxit, i amb la qual actualment hi col·labora. Porta uns mesos a Catalunya fent tasques de voluntariat i, donada la situació actual, encara no sap quan tornarà a Mèxic.

Per què necessitaves fer una aturada?

Fa temps que buscava donar-me el temps precís per conèixer-me i deixar de viure tan de pressa. L'any passat va ser molt dur: tenia una tristesa molt gran que calia sanar. Crec que tots, en algun moment, hem d'analitzar la nostra vida, canviar allò que està malament, i millorar el que tenim. Conèixer-nos i ser la nostra millor versió: Déu; perquè Déu sempre és la resposta.

I la fundació que et va ajudar...

La fundació que em va curar tracta nens amb pocs recursos que tenen problemes autoimmunitària. Vaig tenir clar que involucrar-me amb ells era la manera de formar part d'aquest món. Ajudant els qui ho estan passant pitjor que nosaltres, tindriem una vida més feliç, més sana i més completa. I m'agrada treballar amb nens; hi ha tanta esperança i tanta fe en els nens, que n'hauríem d'aprendre'n molt. Cuidant-los cuidem el futur del món on vivim.

Com estàs vivint la situació actual?

Amb paciència i pregant molt perquè les desgràcies que provoqui aquesta pandèmia siguin les menys possibles; amb una intensa i profunda oració per tot el que està passant. No podem anar sempre amb un ritme tan frenètic. El que tinc clar és que l'Església sempre està al servei dels altres.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Acompanyar Jesús, de casa estant

Té nou anys, quasi deu. Va rebre la primera comunió el curs passat. Cada diumenge, va a la missa d'infants amb els pares i els germans. Veu que els avis també hi són. Segueix la catequesi de postcomunió. Abans d'anar a dormir, dona gràcies pel dia i resa un pàrenostre en què sovint l'acompanya el pare o la mare. Inicial el confinament per causa de la Covid-19 i arribats a la Setmana Santa, el pare li explicà que, com ja passava amb les misses dels diumenges, aquest any no podrien anar a l'església a celebrar els oficis d'acompanyar Jesús, com ho feien altres anys. Li feu unes reflexions i consideracions que semblà que no l'arribaren a convèncer.

El Dijous Sant, al matí, els pares descobriren que havia fet un petit altar a la seva habitació. Hi havia disposat la creu de sant Francesc, que li regalaren amb motiu de la primera comunió, una fotografia d'aquell dia i una petita imatge de la Mare de Déu. Els pares li preguntaren pel significat i, amb total espontaneïtat, respongué: «Ara ja no em cal sortir per acompanyar el Senyor en aquests dies. Com em va dir el pare, al Senyor també se'l

pot acompanyar des del nostre interior, i així ho faré. L'altar de l'habitació m'ho recorda. És per no oblidar que l'he d'acompanyar com ho va fer la Verge Maria, i escoltar-lo.»

L'anòmala situació en la qual la pandèmia ens obliga a viure no ha estat obstacle perquè petits i grans hàgim viscut els dies sants i la Pasqua amb una esperança confiada. Una Pasqua que, enguany, malgrat el sentiment d'absència per la pèrdua de persones estimades, o malgrat el sentiment de solitud forçada que viuen els malalts afectats i les seves famílies, ha de ser una Pasqua esperançada que ens mogui al compromís; a seguir contribuint amb les nostres actituds i accions, segons les nostres possibilitats, a superar el mal que ens tenalla. Una Pasqua, presència de Jesús ressuscitat en les nostres vides, que generi una esperança que esvaeixi dubtes, incerteses i por. Que faci que la vida que ens porta Jesús es manifesti allà on encara hi ha petjades de patiment, de dolor i de mort. L'actitud de l'infant del relat és un bon signe d'aquesta esperança. Compartim-la!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La misericòrdia del Buen Pastor

HNA. M. DE LOS ÀNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El sábado de la Octava de Pascua, al finalizar la misa de las siete de la mañana, el Papa, como *párroco del mundo*, sencillo y cercano, avisaba a los fieles, a los presentes y a los que le seguimos desde lejos: «Mañana, la santa misa se celebrará en la parroquia del Espíritu Santo, en Sassia, a las once». Sí, la celebración eucarística del domingo, que veinte años atrás san Juan Pablo II dedicó a la Divina Misericordia, la presidió el papa Francisco, gesto significativo, en el Santuario de la Misericordia, junto al Vaticano.

Dios nos ama entrañablemente, nos ama con misericordia, «no se cansa de tendernos la mano», decía Francisco en la homilía. El Señor «quiere que lo veamos como nuestro Papá, que nos levanta siempre». Es

el Buen Pastor, que da su vida por cada uno de nosotros. Nos sana y nos salva.

En los momentos de tempestad, sentimos una llamada especial a refugiarnos en su misericordia y a ser reflejo de misericordia, servidores de los hermanos, sobre todo, de los más débiles y necesitados.

Que María, Madre de Misericordia, nos obtenga la gracia de ser misericordiosos y de que muchos respondan a la llamada de consagrar la vida totalmente al servicio de su Hijo. Jóvenes, nos hacéis falta: tenemos necesidad de sacramentos, de cercanía del Buen Pastor, tenemos hambre de Eucaristía. «Ten la certeza de que, si reconoces una llamada de Dios y la sigues, eso será lo que te dará plenitud» (*Christus Vivit*, 276).

Lectures de la missa diària i santoral

4. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,11-18]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Dimarts [Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ Dimecres [Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dijous [Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Cèrra (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Divendres [Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Miragros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità. Beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Dissabte [Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ † Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jn 14,1-12]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria). Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol. Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatrui, vg.

DIUMENGE IV DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies». En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer». Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà». Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble». Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere

(1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia». Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven». Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys». Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entren passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

(Hch 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?». Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro

(1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos:

Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños». Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante.»

Jo soc la porta per entrar a les ovelles

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Cada any, el quart diumenge del temps pasqual, la litúrgia ens porta un fragment del capítol 10 de l'Evangeli segons sant Joan. És l'anomenat *capítol del Bon Pastor*.

Enguany, sentim les paraules de Jesús: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles ... els qui entrin passant per mi se salvaran ... i trobaran pasturatges abundants». Crist és la porta oberta que ens dona accés a Déu Pare.

En l'antic Temple de Jerusalem, la porta d'accés a l'interior del santuari estava prohibida als israelites, només els sacerdots, oficiant, podien travessar-la. I la part més interior —el sant dels sants— tenia l'accés barrat per una doble cortina, que només el Gran Sacerdot podia travessar el dia de l'expiació. Les portes barraven l'accés a Déu. En canvi, Jesús es presenta com la porta que facilita a les ovelles l'accés al recer de la pleta, i de la pleta l'accés a les pastures exteriors. Jesús és la porta que facilita l'accés a Déu i a la seva salvació a les ovelles que escolten i segueixen la seva veu.

Sabem que tot seguint Jesús, escoltant la seva paraula i posant-la per obra en la vida de cada dia, coneixem l'autèntic rostre del Déu misericordiós, i aprenem a viure tal com ell espera de nosaltres. Gràcies a Jesús, a qui hem vist caminar entre nosaltres, podem accedir a Déu, a qui no veiem. Ell és el rostre visible del Déu invisible; ell és la Porta que ens dona accés al Regne de Déu.

Però ell és també el Pastor de les ovelles, a les quals crida pel seu nom, les fa sortir, i hi camina al seu davant. A diferència dels lladres o dels mals pastors que pretenen aprofitar-se de les ovelles i viure d'elles, Jesús, Bon Pastor, ha vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.

Jesús, com ens ho recordava Pere a la segona lectura, ha vingut per donar la seva vida per nosaltres, com ens va mostrar en la seva passió. Perquè Crist és «el pastor i el guardià de les nostres vides» (1Pe 2,25). Ell, amb la seva paraula de vida eterna i amb el pa de l'eucaristia, ens crida amb la seva veu i ens ofereix vida abundant.

El salm responsorial 22 ens ajuda a veure en Jesús el pastor que ens guia per camins segurs, que ens fa reposar vora l'aigua i ens retorna les nostres forces desgastades per la vida. És ell qui para davant nostre la taula de l'eucaristia. És ell qui ens acompanya tota la vida i ens fa viure anys i més anys a la casa del Senyor, de la qual n'és la porta oberta.

In memoriam

Mn. Lluís Nadal Arrufat, DP. Aquest diaca de l'Arquebisbat de Barcelona va morir en la pau de Crist, a l'edat de 74 anys, el dia 21 d'abril. Havia estat ordenat pel cardenal Narcís Jubany l'11 de maig de 1986 i estava adscrit a la parròquia de Santa Cecília de Barcelona. Era casat i pare de dos fills i havia estat funcionari del Ministeri de Treball. També havia desenvolupat una important tasca assistencial i havia tingut cura de la pastoral sacramental. Fou enterrat a Claravalls, el seu poble natal, a prop de Tàrraga. Ateses les circumstàncies actuals, la missa funeral se celebrarà més endavant i s'indicarà oportunament.

LA LÒGICA DEL DO

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

3. Acollir el foraster, aprendre dels febles

L'hospitalitat no és un valor irrellevant en les nostres societats. Tot el contrari: el futur d'Europa, la seva cohesió interna i l'estabilitat depenen, en part, de l'acollida que siguem capaços de dispensar als estrangers, als forasters que emigren a aquestes terres per llaurar-se un futur.

L'Evangeli crida a tenir una actitud de solidaritat envers aquells que sofreixen, que són vulnerables i es troben en situació de necessitat. Els febles, en la saviesa pràctica de Jesús, no són solament éssers dignes de llàstima, sinó éssers dels quals hem d'aprendre. El pobre, el malalt, la vídua, l'endimoniat, l'ancià o el moribund ens ensenyen, ens mostren una dimensió de la vida que, generalment, s'oculta, s'amaga darrere les cortines de la diversió i de l'entreteniment.

Patim una gran tendència a ocultar la finitud, tot allò que suposa límits. La conseqüència final de tot aquest procés és que no vivim una vida real, sinó una vida fictícia, una quimera bastida sobre bases imaginàries. El procés de majoria d'edat no consisteix a desfer-se de Déu, sinó a assumir allò que s'és, és a dir, la feblesa, la

vulnerabilitat. La tendència a apartar-ho dels ulls és una reacció infantil, immadura, pròpia del qui prefereix viure en la ficció.

Som éssers finits, vulnerables, però ens obstinem a creure que no ho som, o bé ens pensem que hem deixat de ser-ho gràcies al desenvolupament científic i tecnològic. La feblesa és la nostra essència i les persones que la viuen explícitament ens ensenyen el que som.

La paradoxa de la feblesa és inherent als ensenyaments de Jesús. Només qui es fa feble esdevé fort, mentre que qui es manté fort acaba sent feble.

La feblesa és el camí de la veritat. Déu mateix, en fer-se home, adopta la forma d'un infant acabat de néixer, expressió paradigmàtica de la feblesa.

El Déu-Amor, a l'hora de fer-se present en la història, adopta en Jesucrist la forma de servent. Quan ens acostem a persones que pateixen algun tipus de feblesa física, psíquica, social o espiritual aprenem d'ells, ens ho reconeixem i ens recorden el que som i de què estem fets.

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

Agenda

Diploma d'especialista universitari en mitologia i simbologia (ISCREB). Dissabte 16 de maig (10h), organitza una conferència online «Game of thrones, game

of gods», amb el professor Isaac Llopis. És oberta i gratuïta per a tothom. S'emetrà per Youtube: <https://www.youtube.com/user/iscreb>

Publicacions

Un bisbe contra tots els murs. La vida i les causes de Pere Casaldàliga, d'Anna Helena Tavares. Aquest llibre de 234 pàgines, editat per Claret, és un llibre de lluita i denúncia contra les desigualtats socials, que vol donar a conèixer les grans causes que han mogut i

mouen la vida d'aquest bisbe català; els motius de fons que té per actuar com actua, i per viure com viu. L'obra és fruit de les entrevistes a 30 persones que han conviscut amb Pere Casaldàliga.

Cinema espiritual

El nen que va domar el vent (*The Boy Who Harnessed the Wind*, 2017) de Chiwetel Ejiofor. A Netflix. El triomf de l'en-

giny i la perseverança sobre la pobresa. William (Maxwell Simba), de 13 anys, veu que amb la mort del seu oncle es posa en perill la petita granja del seu pare. Els arbres

són tallats per ser venuts, cosa que origina la ruïna familiar. Però el petit enginyer té una idea a favor del vent.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Multipliquemos la caridad

El pasado viernes 1 de mayo celebramos la fiesta de San José Obrero, fiesta instituida por el papa Pío XII. El *artesano* san José, sacó adelante a la Sagrada Familia con mucho esfuerzo y sin perder la confianza en Dios, a pesar de las estrecheces que tuvo que afrontar. Vivió entregado a su familia y a su profesión, que desempeñó con responsabilidad y perseverancia.

En este cuarto domingo de Pascua, querría acordarme de todas las familias que están confinadas debido a la pandemia. Rezo por tantos padres y madres que estos días tratan de conciliar sus ocupaciones laborales con el cuidado de sus hijos. Algunos lo hacen reclusos en casa, gracias al teletrabajo.

Pero hoy quiero dirigir una mirada muy particular a tantísimos otros hogares en los que el problema no es solo la conciliación familiar, sino cómo sobrevivir a la situación de angustia y de-

sazón provocada por la pérdida del trabajo durante esta pandemia. Y esta angustia aún se acentúa más cuando la situación de paro no es nueva sino anterior a la actual parálisis económica. A esas familias más vulnerables, que sufren severamente las consecuencias económicas producidas por esta crisis sanitaria, los cristianos y toda la sociedad no las podemos dejar solas. Van a contar siempre con nuestra oración y nuestro apoyo humano y económico.

Cáritas nos alertaba hace unos días de que las demandas de ayuda que recibe la entidad en Catalunya se habían multiplicado por tres. Lejos de reducirse, se estima que esta demanda irá incrementándose. Por ello, esta entidad social de la Iglesia ha iniciado una campaña que pretende «multiplicar por tres» las donaciones que recibe.

Muchas más familias necesitan hoy nuestra ayuda. «¿Seremos capaces de actuar responsable-

mente frente al hambre que padecen tantas personas, sabiendo que hay alimentos para todos?» Así nos interpelaba el papa Francisco en un artículo publicado recientemente, y añadía: «¿Estaremos dispuestos a cambiar los estilos de vida que sumergen a tantos en la pobreza, promoviendo y animándonos a llevar una vida más austera y humana que posibilite un reparto equitativo de los recursos?». (*Vida Nueva*. 18-24 de abril 2020).

En este contexto, desde la Conferencia Episcopal Española, se nos invita, a sacerdotes y obispos, a dar una parte de nuestro sueldo a instituciones como Cáritas, Manos Unidas y tantas otras entidades de la Iglesia o civiles que están trabajando y van a trabajar muy activamente para complementar la acción de las administraciones públicas.

Queridos hermanos y hermanas, Dios jamás abandona a su pueblo, está siempre junto a él, especialmente cuando el dolor se hace más presente. Pero es muy importante tener en cuenta que Dios se hace también presente a través de cada uno de nosotros. Seamos generosos y colaboremos con nuestro tiempo y nuestro dinero a sostener la labor de la Iglesia en la atención de tantas personas en riesgo de pobreza material y espiritual.